

safari

с а ф а р і

Іван Драч

Полю

Харків
«Фоліо»
2013

КРИЛА
(Новорічна балада)

Через ліс-переліс,
через море навкіс
Новий рік для людей подарунки ніс:
Кому — шапку смушеву,
кому — люльку дешеvu,
Кому — модерні кастети,
кому — фотонні ракети,
Кому — солі до бараболі,
кому — три снопи вітру в полі,
Кому — пушок на рило,
а дядькові Кирилові — крила.

Був день як день, і раптом — непорядок,
Куфайку з-під лопаток — як ножем прошило.
Пробивши вату, зарядили радо,
На сонці закипіли сині крила.
Голодні небом, випростались туго,
Ковтали з неба сине мерехтіння,
А в дядька в серці — туга,
А в дядька в серці — тіні.

(Кому — долю багряну,
кому — сонце з туману,
Кому — перса дівочі,
кому — смерть серед ночі,
Щоб тебе доля побила,
а Кирилові, прости Господи, —
крила.)

Жінка голосила: «Люди як люди.
Їм доля маслом губи змастила.
Кому — валянки,
кому — мед од простуди,
Кому — жом у госпуду,
а цьому гаспиду,
прости Господи, — крила?!»

Так Кирило до тями брів,
І, щоб мати якусь свободу,
Сокиру бруском задобрив,
І крила обтяв об колоду.
Та коли захлинались сичі,
Насміхалися зорі з Кирила
І, пробивши сорочку вночі,
Знов кипіли пружинисті крила.
Та Кирило з сокирою жив,
На крилах навіть розжився —
Крилами хату вшив,
Крилами обгородився.

А ті крила розкрали поети,
Щоб їх муза була не безкрила,
На ті крила молились естети,
І снилося небо порубаним крилам.
(Кому — нові ворота,
 кому — ширшого рота,
Кому — сонце в кишеню,
 кому — дулю дешеvu,
Щоб тебе доля побила,
 а Кирилові — не пощастить же
 отак чоловікові! — крила.)

ПЕРО

Перо, мій скальпелю вогненний,
Ти мій жорстокий лиходій,
Мій дикий поклик цілоденний,
Первоцвіт мій, перволюб мій!

Нам розтинати дні ці карі
До серцевини, до зорі,
Куди не дійдуть яничари
В облудній словоблудній грі.

Дні полохливі, і невтішні,
І лаконічні, точні дні,
І дні, мов глечики з Опішні,
Протяті шпагами вогнів,

І дні, яким нема відради,
І виноградні теплі дні,
Де тихо сплять старі досади,
Зіщулившись на самім дні.

Дні променисто легковажні,
Горбаті дні, мозільні дні,
І дні чеснот, і дні продажні,
Яким солона кров зрідні.

Перо — це наша чорна доля,
Все обійти і все знайти,
Аж поки в головах тополя
Не прошумить за два хрести.

БАЛАДА ЗОЛОТОЇ ЦИБУЛІ

Звичайна цибулина —
Зоря нужденних.

Пабло Неруда

Вона — золотощoka богиня продажних ринків —

Маятником погойдується в гроні вінка,

Обнявши за шию горбату тітку Горпину.

Вона — заплетена німфа в зів'ялі коси подруг,

Обмацана мільйонами ласих очей,

Прагне збутися своєї золотавої цноти!

Вона — малесенька баня підземних церквовок —

Дрижить за свою золоту віруючу душу

Перед язичницькою захланністю тупого ножа!

Почервоній — простягаючи за її золото

сміття своїх мідяків!

Вона вже чує, як мліють її золоті груди

В передчутті газових об'ємів джиґуна Вогню.

Вона — королева краси сільських світанкових

базарів —

Принишло сидить на гауптвахті солдатської кишені,

Невинна золота фея жорстокого Апетиту.

Вона — рідна сестра черствого житнього Хліба

І близнючка-сестриця біложупанного Часнику,

Вона — золота граната у пащу студентського голоду,